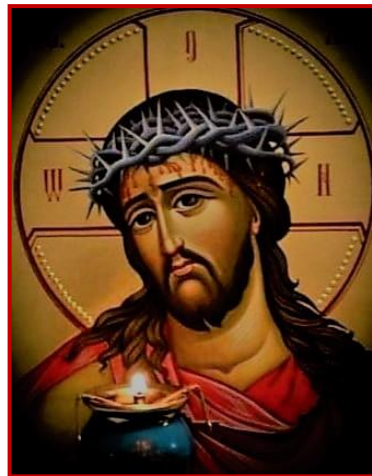

Το φαρμακείο της ψυχής...

Νώντας Σκοπετέας

Ήταν πολύ περήφανος για τον μοναχογιό του ο κ. Μιχάλης ο φαρμακοποιός. Καλός στα γράμματα από μικρός, φιλομαθής, φιλόδοξος και υπάκουος. Γι' αυτό και δεν τα λυπήθηκε τα τόσα χρήματα που ξόδεψε για να τον σπουδάσει έξω. Βλέπετε, εκείνα τα χρόνια ήταν καλύτερα να σπουδάσει κανείς στο εξωτερικό, γι' αυτό και δεν νοιάστηκε. Με όλη του την καρδιά κάθε μήνα του έστελνε τα χρειαζούμενα. Και δεν λάθεψε. Ο γιος του τέλειωσε τις σπουδές του στη φαρμακευτική και επέστρεψε στην πατρίδα με το πτυχίο στο χέρι.

Χαρά, δάκρυα ευτυχίας και ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Κύριο. Αυτό το ευχαριστώ ήταν αλλιώτικο.

Κάθε μέρα έστρεφε τα μάτια του έστω και για λίγες στιγμές στην εικόνα του αγκαθοστεφανωμένου Χριστού, αυτή που 30 χρόνια τώρα έστεκε πάνω από τον πάγκο του, μα τώρα το ένοιωθε πιότερο από κάθε άλλη φορά αυτό το ευχαριστώ.

Μπορούσε τώρα να αποσυρθεί ο κ. Μιχάλης και να περιμένει και άλλες χαρές. Ίσως και κανένα εγγονάκι.

Το φαρμακείο του, αυτό που έφτιαξε με πολύ μόχθο και λαχτάρα για προσφορά στους συνανθρώπους του, θα το αναλάμβανε πλέον ο γιος του.

-Μόνο μην ξεχάσεις τούτο παιδί μου, να νοιάζεσαι τον άλλον σαν τον εαυτό σου και τον φτωχό πάντα να τον διευκολύνεις.

-Εντάξει πατέρα μόνο που θα κάνω κάποιες αλλαγές στο φαρμακείο. Έχω κάποιες ιδέες να το κάνουμε πιο σύγχρονο.

-Ό,τι εσύ κρίνεις σωστό, γιε μου, αυτό να κάνεις. Δικό σου είναι τώρα, εσύ αποφασίζεις.

Έτσι κι έγινε.

Μιά καινούρια φωτεινή επιγραφή παραγγέλθηκε, καινούρια ράφια, καινούριο γραφείο και μιά αναπauτική δερμάτινη πολυθρόνα για τις διανυκτερεύσεις.

Μιά χαρούμενη αναστάτωση επικρατούσε στο φαρμακείο.

Πολύτιμος βοηθός του νέου της ιστορίας μας, ο Ανέστης. Από μικρό παιδί τον είχε πάρει ο πατέρας του βοηθό στο φαρμακείο. Είχε μάθει καλά τη δουλειά και πολλές φορές τον άφηνε στο πόδι του, αλλά και πόσο τον ξεκούραζε έχοντας αναλάβει όλες τις εξωτερικές δουλειές, αποθήκες, ταμεία, φάρμακα σε ηλικιωμένους κατ' οίκον. Πάντα χαμογελαστός και πρόθυμος.

-Ανέστη, μόλις τελειώσεις με τα ράφια, θέλω να κάνεις ακόμα μιά δουλειά.

Αυτήν την εικόνα του Χριστού, σε παρακαλώ, ξεκρέμασε την και βάλε στη θέση της αυτόν εκεί τον πίνακα που έφερα απ' τη Ρώμη.

Σάστισε ο βοηθός.

-Μα, κύριε Δημήτρη, αυτήν την εικόνα ο πατέρας σας την έχει εκεί 30 χρόνια...

Θα στενοχωρηθεί.

-Ο πατέρας δεν έχει πρόβλημα.

Άλλωστε τον άκουσες, είπε να κάνω ό,τι εγώ κρίνω σωστό.
Λοιπόν, αυτά είναι ξεπερασμένα, Ανέστη.
Είπαμε, θα το κάνουμε σύγχρονο το φαρμακείο, αυτά ήταν για πριν 30 χρόνια, αστεία θα λέμε;
Τώρα ο κόσμος έχει προχωρήσει.
Καλά, εσύ που ζεις; Δεν το βλέπεις πώς αλλάξαμε;

Δεν είπε τίποτα ο βοηθός. Ανέβηκε στη σκάλα και με τρεμάμενα χέρια έκανε αυτό που πρόσταξε το νέο αφεντικό.

-Που να τη βάλω, ψέλλισε.

-Βάλ την εκεί, στο κάτω συρτάρι, που δεν το χρησιμοποιούμε.

Έτσι κι έγινε.

Όλα λοιπόν άλλαξαν, έγιναν μοντέρνα.

-Λοιπόν, πατέρα, πως σου φαίνεται; Αγνώριστο δεν έγινε;

-Ναι, γιε μου, είπε ευτυχισμένος ο πατέρας μπαίνοντας στο φαρμακείο, και θέλησε πάλι να ευχαριστήσει «Εκείνον» για όλα, όπως πάντα το συνήθιζε.

Μα δεν Τον βρήκε στη θέση του...

Ένα μελαγχολικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του, μα μόνο ο Ανέστης το κατάλαβε. Δεν μίλησε, δεν είπε κουβέντα.

Βρήκε μια καλή πρόφαση κι έφυγε πικραμένος για το σπίτι. Εκεί τουλάχιστον, το εικονοστάσι του θα του απάλυνε για λίγο τον πόνο...

Κύλησε ο καιρός. Το φαρμακείο δούλευε καλά και η πελατεία είχε αυξηθεί αρκετά.

Μόνο κάτι τον στενοχωρούσε τον Δημήτρη. Ο πατέρας του σπάνια ερχόταν, όλο κάποια δικαιολογία έβρισκε και δεν ερχόταν.

-Σε ζητούν οι παλιοί σου πελάτες πατέρα, του έλεγε ο Δημήτρης, προσπαθώντας να τον κάνει να έρχεται.

-Έχουν εσένα τώρα, απαντούσε ο κυρ-Μιχάλης με εκείνο το γνωστό πικρό χαμόγελο, που μόνο ο Ανέστης μπορούσε να καταλάβει το τι το γεννούσε.

-Διανυκτέρευση σήμερα Ανέστη, πήγαινε σπίτι σου, θα μείνω εγώ, είπε ο Δημήτρης και κάθισε στην αναπαυτική του πολυθρόνα, αφού πρώτα κλείδωσε την πόρτα.

Έκλεισε για λίγο τα μάτια και προσπάθησε να ξεκουραστεί από τον φόρτο της ημέρας. Αποκοιμήθηκε και μόνο ένας παρατεταμένος χτύπος τον ξύπνησε κάπως απότομα.

Ήταν ένα μικρό κορίτσι, δεν θα ‘ταν πάνω από 12 χρόνων. Ήταν αναστατωμένη, τα μάτια της κλαμένα και μιλούσε βιαστικά.

-Γρήγορα κύριε, η μητέρα μου είναι άρρωστη, πρέπει να της φτιάξετε αυτό το φάρμακο! Να η συνταγή. Μόνο βιαστείτε!

-Ηρέμησε κορίτσι μου, θα κάνω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Να ορίστε, έτοιμο!

-Αφήνω τα χρήματα και τρέχω, είπε το κορίτσι.

-Τα ρέστα σου, μόλις που πρόλαβε να πει ο Δημήτρης, μα το κορίτσι είχε εξαφανιστεί. Τι ήταν κι αυτό, σκέφτηκε κλειδώνοντας την πόρτα. Ευτυχώς που δεν ήταν ο Ανέστης, ήταν δύσκολη η συνταγή. Στη σκέψη αυτή πάγωσε, και σχεδόν τρέχοντας πήγε στο εργαστήριο.

Η αναπνοή του κόπηκε, μόλις συνειδητοποίησε το λάθος του...

Δεν είχε χρησιμοποιήσει το σωστό μπουκάλι και είχε ρίξει... αλίμονο... δηλητήριο στο φάρμακο!

Βγήκε έξω φωνάζοντας, έτρεξε απεγνωσμένα, μήπως και έβρισκε το κοριτσάκι μα τίποτα...

Ήταν καταδικασμένος. Πάνε τα όνειρα του για τη ζωή, το φαρμακείο.

Τώρα, μιά εφιαλτική σκέψη κυριαρχούσε. Φόνος εξ αμελείας, φυλακή, απόγνωση...

Χριστέ μου, είπε κι ένιωσε μεγάλη έκπληξη σε αυτή τη φράση. Δεν θυμόταν ποτέ να την είχε ξαναξεστομίσει.

Θυμήθηκε τότε το κάτω συρτάρι...

Σε λίγο αυτός ο σύγχρονος επιστήμων, με τις φρέσκιες ιδέες και τα μεγαλεπήβολα σχέδια, μιλούσε σε μιά εικόνα...

-Χριστέ μου, κάνε ένα θαύμα, σε παρακαλώ, κι εγώ θα σε πιστέψω. Απόδειξε μου ότι υπάρχουν, σε ικετεύω...

Έμεινε εκεί να κοιτά «Εκείνον» και, προσμένοντας απάντηση, τρόμαξε όταν απότομα η πόρτα άνοιξε. Ήταν πάλι το κοριτσάκι, πιο αναστατωμένο από πριν και κλαίγοντας ασταμάτητα τώρα.

-Τι, τι συνέβη, ρώτησε τρέμοντας ο Δημήτρης. Το... το... πήρε η μητέρα σου το φάρμακο;...

-Όχι κύριε, δεν το πήρε... Εκεί που έτρεχα να της το πάω, σκόνταψα χωρίς να καταλάβω το πώς κι έπεσα. Το μπουκαλάκι μου έσπασε και άλλα χρήματα δεν έχω... Φτιάξτε μου ένα καινούριο και θα σας τα φέρω αύριο, σας το υπόσχομαι!

-Κορίτσι μου, αν ήξερες τι ήταν αυτό που μου είπες!... Δεν θέλω χρήματα, περίμενε, στο φτιάχνω αμέσως, και στρέφοντας το βλέμμα του σ' «Εκείνον», είπε κι αυτός νοερά —για πρώτη φορά— στη ζωή του ένα ευχαριστώ στην αγαπημένη εικόνα του πατέρα του...

Την άλλη μέρα παίρνει τηλέφωνο τον πατέρα του και του λέει:

-Πατέρα, σε περιμένω σήμερα, σου έχω μιά έκπληξη, δεν δέχομαι κουβέντα. Να πάρει και τον Ανέστη.

-Ναι κύριε Μιχάλη, πρέπει να 'ρθείτε σήμερα, σας περιμένουμε, οπωσδήποτε πρέπει να 'ρθείτε, εγώ σας παρακαλώ!

Μετά από την επίσκεψη αυτή πικρό χαμόγελο δεν ξαναζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του πατέρα.

Πλέον δεν περνούσε μέρα χωρίς να περάσει από το φαρμακείο.

Και πάντα μπαίνοντας έλεγε το μεγάλο του ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ κοιτάζοντας με λαχτάρα πάνω από τον αγαπημένο του πάγκο.

Ο γιος του είχε κάνει τόσες αλλαγές- μα άλλη μιά τώρα τελευταία τον έκανε πιο ευτυχισμένο από ποτέ.

Ένα μικρό καντηλάκι φώτιζε πλέον ακοίμητο το άκρως ταπεινό και αγκαθοστεφανωμένο πρόσωπο τού Χριστού.

«Εκείνου» που πάντα έχει το φάρμακο για όλες τις ψυχές...

Από το βιβλίο “Δάκρυ στο Εγώ” εκδ. Ιεραποστολικού Σωματείου “Πρόμαχος Ορθοδοξίας” 2018
Διασκευή από διήγηση μακαριστού Μητροπολίτη Νικαίας κ. Γεωργίου.

Εις μνήμην της μακαριστής συγγραφέως Γαλάτειας Γρηγοριάδου Σουρέλη στις οποίες τη
ραδιοφωνική εκπομπή έγινε πλέον γνωστό αυτό το αληθινό περιστατικό.

Από τον ιστότοπο [ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ](#)